

Mal som 12 rokov,

keď som sa začal zaujímať o duchovné veci

Milí bratia a sestry, milí čitatelia!

Volám sa Michal Súčan, som zo Žiliny, mám 41 rokov a som ženatý. Človek sa rád vracia k prvopočiatkom svojej spasiteľnej viery. Chcem vám porozprávať svedectvo môjho obrátenia.

Vyrastal som v neveriacej rodine. O kresťanstve, Bohu a Božích veciach som nevedel nič. Nikdy som nebol vedený k Bohu, ale ako si Pán Boh našiel Dávida medzi ovcami, tak si našiel Pán Ježiš aj mňa, ale v mojich hriechoch.

Prvý dotyk s duchovnom som prežil, keď som mal asi 12 rokov. Ako chlapci sme sa hrali, podľa nás nevinnú hru – vyvolávali sme duchov. Na mňa to veľmi zapôsobilo a vtedy som si prvýkrát uvedomil, že je tu iný svet, ktorý nevidím – duchovný. Veľmi silno som v sebe vnímal: ak je tu duchovný svet, tak potom sa rozdeľuje na dobrý a zlý. A začal som premýšľať, do ktorého patrím ja. Nejakým spôsobom som prišiel na to, že všetko to krásne, čo vidíme okolo seba, stvorila Božia ruka. Dospel som k poznaniu, že Boh existuje. Ale vtedy som si uvedomil aj to, že takisto je aj satan, diabol. Do môjho detského srdca vošiel strach: Čo ak ma ten diabol bude na niečo navádzať, pokúšať na niečo zlé? Boh si však túto situáciu použil na to, aby som sa prvýkrát v živote vážne zamyslel nad tým, kto je Boh, kto je diabol, a aby som naozaj začal hľadať Boha a odpovede na mnohé otázky, ktoré s tým súvisia.

Bez toho, aby ma niekto nútil, mi napadlo, že jediná cesta ako spoznať Boha, je navštíviť chrám, rímsko-katolícky kostol. Pýtal som sa na to aj mojej mamy, ale keďže bola neveriaca, nevedela mi odpovedať. Poradila mi, že ak sa chcem dozvedieť o týchto veciach, najlepšiu odpoveď mi dajú kňazi a farári. Tak som začal chodiť do kostola. Dokonca som sa sám prihlásil na náboženstvo a veľmi rád som navštevoval tieto vyučovacie hodiny. V detskej úprimnosti som pristúpil k sviatosti prvého svätého prijímania.

Ďalší veľký zlom v mojom živote nastal, keď som premýšľal, na akú strednú školu pôjdem. Podľa vzoru môjho otca, ktorý bol profesionálny hudobník, som sa aj ja chcel stať hudobníkom. Chodil som na špeciálne prípravne hudobné hodiny. Veľa som cvičil na klavíri. Jedného dňa mi bolo povedané, že nedosahujem úroveň potrebnú na to, aby ma mohli prijať na konzervatórium. Pre mňa to vtedy bolo, akoby sa zrútil svet. Vo vnútri som si kládol otázky: Prečo nemôžem robiť niečo, po čom veľmi túžim, čo je mojím snom? Bože, prečo teda mám žiť na tomto svete, keď mi nie je umožnené, aby som robil to, čo milujem, po čom túžim, o čom snívam? Dnes

viem, že vďaka Bohu sa tak nestalo. Pretože by som sa určite dal na zlé chodníčky a Pána Boha by som nehládal.

Práve vtedy, keď sa otázka môjho ďalšieho štúdia na strednej škole a životného smerovania stala takou dôležitou, sa mi jedného dňa dostala do rúk prihláška na kresťanský letný tábor. Povedal som si: „Prečo nie, veď tie veci mám celkom rád.“ Bolo mi povedané, že pôjdem do tábora so skutočnými kresťanmi. Pomyslel som si: Akí skutoční kresťania, veď aj ja som kresťan. To som ale ešte nevedel, že ak sa mám stať skutočným kresťanom – Božím dieťaťom, musím sa duchovne znova narodiť. Ten pojem a jeho obsah som nepoznal preto, že o znovuzrodení som dovtedy nepočul. Nevedel som, do čoho vlastne idem. Mal som 15 rokov a veľa vecí v tábore ma neprekvapovalo. To, čo ma ale veľmi zaujalo bolo, aký osobný vzťah s Bohom mali títo mladí ľudia. Bolo to niečo, po čom som vždy túžil. Páčilo sa mi aj to, že sa čítala Biblia. Porozumel som, že Pán Boh dopredu pripravoval moje srdce na toto stretnutie, hoci to trvalo niekoľko rokov.

Všetko, čo sa tam hovorilo, sa mi veľmi páčilo, ale jedna vec mi bola zrazu jasná: neviem, či sú mi odpustené hriechy a s istotou viem, že som sa duchovne nenarodil. Spoznal som, že práve toto mi chýba, aby som mohol spoznať Pána Boha takého, aký je.

Z tábora som prišiel domov a veľmi som túžil po tom, aby mi Boh odpustil hriechy, dal sa mi spoznať a aby som mohol prežiť nové narodenie, o ktorom bolo v tábore hovorené. Po niekoľkých týždňoch, už si nepamätám presný deň, viem len, že to bolo ešte v lete, mi Pán Boh dal poznať, že som veľkým hriešnikom, ktorý si nezaslúži nič iné, iba smrť. V tej chvíli som vedel, že keby ma Boh potrestal smrťou, bolo by to spravodlivé. A tak som v úprimnosti a v slzách volal k Bohu, aby mi odpustil všetky moje hriechy. Vďaka a sláva Bohu – stalo sa. Bolo

to, akoby som videl Pána Ježiša na kríži, ako sa pozerá na mňa. Počul som veľmi jemný a tichý hlas: Ja som ti už dávno odpustil. Do srdca prišla veľká radosť a pokoj. Vedel som, že som konečne Božím dieťaťom, ktorému bolo odpustené pre Kristovu obeť na kríži.

Veľmi som Bohu vďačný, že som sa stal Božím dieťaťom ešte predtým, ako som mal nastúpiť na strednú školu. Vieme, že na stredných školách je to ťažké. Všetličo sa tam deje, ale Boh ma celý čas chránil, aby som nespadol do niečoho zlého. Aj keď som zo začiatku ešte robil veci, ktoré by Božie dieťa už robiť nemalo, svedomie ma obviňovalo, vnímal som, že už nechcem žiť takým spôsobom, ako kedysi a robiť tie veci, ktoré sa v partiách bežne robili. Tak som partiu opustil a zanechal mnoho z toho, čo som predtým robil. Boh mi vo všetkom pomáhal. Dokonca aj spolužiaci si to všimli. Napríklad, keď sme písali písomky, bol som neuveriteľne pokojný. A ja som im mohol vtedy svedčiť, že Boh je môj pokoj a je to On, kto mi dáva istotu. On mi pomohol vybrať si vysokú školu. Pomohol mi pri výbere zamestnania a pomáha mi stále vo všetkom. A daroval mi aj úžasnú manželku.

Už je to dosť rokov, čo kráčam s ním, ale stále som Bohu vďačný za každý jeden deň. S úprimnou radosťou v srdci môžem povedať, že Božia milosť mi nebola preukázaná nadarmo.